

Publicerad 2020-06-13 16:12 av Konstnärssjäl

Min vän, sparven och jag.

Kom lilla fågel, sätt dig här intill mig.

Har du ett namn? Jag vet vad du är, men vad heter du? Vart är din familj? Har du ens en familj?

Likt dig vill jag möta himlen och låta min själ bli berörd.

Likt dig vill jag spänna min kropp och segla upp mot himlen.

Låt mig njuta av ditt kvitter och ät ur min hand. Låt mig se vinden rufsa om dina små fläckiga fjädrar.

Låt mig känna när du spänner hela din kropp och lyfter. Lyfter för att flyga fritt, fritt som vinden.

Tre duvor dansandes på asfalten på Stora torget, sökandes efter gamla brödbitar och enstaka frön.

Måsar som gör åttor, högt upp i det blå, på jakt efter något att sätta näbbarna och klorna i.

Vid Svandammen är det alltid änder. Ibland sätter jag mig där och tittar på deras sammetslena, djupt gröna huvuden och gula näbbar. Deras små ben sparkandes i det smutsiga vattnet.

Ibland tänker jag att livet hade varit så bra, om jag hade kunnat vara lika fri som dig, lilla fågel. Lika bekymmerslös.

Lilla fågel, låt mig njuta av din sång och se på, när vinden rufsar om dina fjädrar.

Sjung om frihet och kärlek, brösta upp dig allt vad du kan och släpp ut din inre sång. Den finns där och jag längtar efter att få höra den.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Konstnärssjäl med Poeter.se id #155358 innehar upphovsrätten